

TILANTEEN KÄRJISTYMINEN VENÄJÄLLÄ

Tällaisella otsikolla liberaalinen berliiniläinen sanomalehti „Vossische Zeitung” * julkaisee seuraavan mielenkiintoisen uutisen.

„Tsaarien valtakunnassa tapahtumat kehittyvät hillittömällä voimalla. Jokaiselle puolueettomalle havainnoitsijalle on selvää, ettei hallitus enempää kuin mikään oppositio- tai vallankumouspuoluekaan ole tilanteen herrana. Ennenaikaisesti kuollut ruhtinas Trubetskoi ja muut korkeakoulujen professorit ovat turhaan yrittäneet suostutella Venäjän ylioppilaita luopumaan siitä vaarallisesta tiestä, jota kulkien he päättivät tehdä yliopistoista poliittisten kansankokousten pitopaikkoja. Intomielin ylioppilaat kunnioittivat Trubetskoin muistoa, suurin joukoin saattoivat hänen maalliset jäännöksensä hautausmaalle, muuttivat hänen hautajaisensa valtavaksi poliittiseksi mielenosoitukseksi, mutta hänen neuvoaan — olla päästämättä yliopistoon sivullisia aineksia — he eivät ole seuranneet. Sekä Pietarin yliopistossa että vuoriakatemiassa ja polyteknikumissa pidetään valtavia kansankokouksia, joissa ylioppilaat muodostavat useinkin vähemmistön ja jotka kestävät varhaisesta aamusta myöhäiseen iltaan. Pidetään intomielisiä, sytyttäviä puheita, lauletaan vallankumouksellisia lauluja. Sitä paitsi siellä ahkerasti haukutaan liberaaleja, varsinkin heidän „puolinaisuuttaan”, joka ei muka ole mitään satunnaista Venäjän liberalismille, vaan joka on muka ikuisista historiallisista laeista johtuvaa.

Näissä syytöksissä on jotain syvällisen traagillista. Huolimatta niiden historiallisesta perustelusta ne ovat itse asiassa jo senkin vuoksi aivan epähistoriallisia, ettei Venäjän liberaaleilla ole edes pienintäkään mahdollisuutta osoittaa minkäänlaista puolinaisuutta, joka hiukankaan voisi aiheuttaa vahinkoa vapautustehtävälle, tälle kaikille puolueille niin tärkeälle tehtävälle. Liberaalien elämäntaivalta eivät jarruta liberaalien asiat, vaan heidän kärsimyksensä. Hallitus on yhtä avuton (kursivoitu originaalissa) näiden tapahtumien edessä, kuin se on avuton työväen levottomuuksien ja yleisen kuohunnan edessä. On tietenkin mahdollista, että se hautoo taaskin suurta verenvuodatusta, odotellen vain hetkeä, jolloin liike kypsyy kasakkain päällekkäausta varten. Ja vaikka asia menisikin niin pitkälle, ei kukaan vallanpitäjistä kuitenkaan ole varma siitä, etteikö se johtaisi vieläkin

* — „Vossin Lehti”. *Tolm.*

voimakkaampaan tyytymättömyyden purkaukseen. Ei edes kenraali Trepov enää usko asiaansa. Ystäviltään hän ei salaa, että pitää itseään kuolemaantuomittuna ja ettei hän odota mitään myönteisiä tuloksia vallassaolostaan. Hän sanoo: „Nyt enää vain täytän velvollisuuttani ja täytän sen loppuun saakka”.

Huonostipa mahtanevat olla tsaarin valtaistuimen asiat, kun kerran poliisin päämies tulee tuollaisiin johtopäätöksiin. Eikä tosiaankaan voida olla myöntämättä, että Trepovin kaikista ponnistuksista huolimatta, loppumattomien komissioiden ja konferenssien kiihkeästä toiminnasta huolimatta, jännittynyt tilanne ei ole viime vuodesta lähtien lauennut, vaan päinvastoin kiristynyt. Vilkaiseepa minne hyvänsä, niin joka paikassa on tilanne käynyt huonommaksi ja vaarallisemmaksi, joka paikassa ovat asiat huomattavasti kärjistyneet”.

Tässä arvioissa on paljon totuutta, mutta paljon myös liberaalista lyhytnäköisyyttä. „Liberaalit eivät ole voineet osoittaa puolinaisuutta, josta olisi vahinkoa tehtävälle”. Vai niin? Miksi sitten nuo poloiset liberaalit ovat kuitenkin voineet esiintyä avoimemmin ja vapaammin kuin muut puolueet? Ei! Ylioppilaita johdattaa terve vallankumouksellinen vaisto, jota ylläpitää heidän kanssakäymisensä proletariaatin kanssa, kun he tarmokkaasti eristyvät perustuslaillisista demokraateista ja saattavat nämä perustuslailliset demokraatit huonoon valoon kansan silmissä. Huomispäivä tuo meille suuria, maailmanhistoriallisia taisteluja vapauden puolesta. On mahdollista, että vapaustaistelijat kärsivät vielä useita tappioita. Mutta tappiot vain ravistelevat yhä syvemmältä työläisiä ja talonpoikia, vain yhä enemmän kärjistävät kriisiä, vain tekevät vieläkin uhkaavammaksi vapauden asian kiertämättömän ja lopullisen voiton. Ja me teemme kaikkemme, ettei tähän voittoon pääsisi imeytymään monarkistisen tilanherraliberalismin porvarillisia ilimatoja, etteivät tätä voittoa pääsisi käyttämään pääasiassa herrat suurporvarit, niin kuin Euroopassa on moneen kertaan tapahtunut. Me teemme kaikkemme, että tämä työläisten ja talonpoikain voitto tulisi viedyksi loppuun saakka, itsevaltiuden, monarkian, byrokratian, militarismin ja maaorjuuden kaikkien vihattujen laitosten täydelliseen murskaamiseen saakka. Vain sellainen voitto antaa proletariaatin käsiin oikean asean,— ja silloin me sytytämme Euroopan, jotta Venäjän demokraattisesta vallankumouksesta tulisi Euroopan sosialistisen kumouksen prologi.